

A KÖZKÖNYVTÁR

Ajánljuk Mariettának, ki a legelső szikrával
éltre hívta ezt az Univerzumot.

Üdvözöllek, Utazó!

Bár úgy hiszed, jártál már itt, valójában egy teljesen ismeretlen univerzumban vagy. Egy univerzumban, hol az idő múlását nem elsősorban órákban, években, vagy esetleg évszázadokban mérik. A megfelelő mértékegységnek a Korszakokat tartanám, bár az átlag halandó tán föl sem fogja, mekkora időintervallumokat is takar e kifejezés.

Ez az univerzum végtelenül öreg. Az ember nagyon rövid ideje jelent meg a színen, a mindenség szemszögéből néhány másodperce csupán, ám az evolúciós kifejlődése óta eltelt pillanatok elégnek bizonyult arra, hogy jelentős szerephez jusson a galaxisban. Pedig a jelenlegi próbálkozása nem is az első...

Ám nem az ember az egyetlen értelmes faj idekint, még csak nem is a legelső, vagy a legfejlettebb. Viszont politikai ambíciói minden más faj elé helyezik, s ennek a törekvésnek igen sokat köszönhet az univerzum. Jót is, rosszat is... Kezdeként itt van mindjárt a Rend, akik genetikailag tökéletes emberek, s Ők a Galaktika irányítói! Persze létezik a Tanács, mely a politikai döntéseket hozza, s melynek minden, a megfelelő civilizációval rendelkező faj a tagja, ám hatalmuk csupán látszólagos. Aztán itt van a galaktikus háborúk egész sora... Az Agy, a mesterséges szuperintelligencia... A galaktikus mátrix... A feregjárt-technológia... És a Figyelők. Ők a válasz arra a kérdésre, melyet még senkinek nem sikerült megfogalmaznia. Csupán a tény a biztos: léteznek. De a továbbiakban mindenki találgat. Önző kémek? Érzéketlen kutatók? A civilizáció ellenségei? Vagy az univerzum megmentői? Bármi lehetséges.

És még valami. Ezt is fontos tudnod, Utazó. Bármilyen sikeres is, az emberiség el fog tűnni. Nem a szülőbolygó pusztulásával, hiszen már túl van azon a szakaszon, amikor egy „globális katasztrófa” véget vehetne a faj virágzásának. De el fog tűnni, s a helyét a Földön egy új faj veszi át. Aztán, eonokkal később, újra megtörténik a váltás. Mint ahogy már eddig is, nem egyszer megtörtént...

Csak egyvalami örök. A Galaxis lelke. Wahro Frot. ÉN!

ΑΝΟΝΥΜΟΣ ΧΥΠΕΩΑ

TWO-HEAD

...Az ódon könyvek világa egy zárt kis mikrokozmosz, ahol nem mindenki érzi igazán otthon magát. Az a dohos miazma, mi a lassan penészedő falak, a fényt évtizedek óta nem látott sarkokban rothadó, mindenki számára érdektelen iratok, megsárgult papírú anyakönyvi kivonatok, megperzselődött szegélyű tulajdonlevelek, no meg a félelmesnek tűnő tudást rejtő könyvek egészen más jellegű szagából olvad egy borzongató aurájú kisugárzássá...

Mondjuk úgy, kevesen szeretik.

Ám én ezen kevesek közé tartozom. Itt élek a „Közkönyvtárban”, mint „rendszerző-könyvtáros, levéltárgondnok”. Ám ez a definíció tulajdonképpen csak azt hivatott leplezni, hogy olyan öreg bútordarab vagyok, amit senkinek sincs szíve kidobni.

„Közkönyvtár”. Valójában van egy sokkal... fennköltebb, hivatalosabb elnevezése is, de arra már szinte senki sem emlékszik, talán csak a központi rendszerző algoritmusok, a megrögzött hivatalnokok... meg én. Ám történetünk szempontjából e név teljességgel másodlagos, így közlése tökéletesen felesleges. Maradjunk a közkedvelt Közkönyvtár elnevezésnél.

A Közkönyvtár hatalmas. Egy egész Univerzum értelmes fajainak irodalma megtalálható itt, szigorú katalogizálás szerint! Maga az épület nagyjában-egészében az egész bolygót jelenti; a fennmaradó területeken néhány, szám szerint három automatizált úrkikötő, valamint némi zöld növényzet foglal helyet. Viszont mégis könnyen bejárható egy speciális, mára már némileg feledésbe merült tértorzító eljárással. A katalogizáló rendszer segítségével kiválasztom a kívánt művet, majd elindulok a végtelennél is végtelenebb polcsorok közt kijelölt útvonalon, és néhány lépés után máris a kívánt helyen vagyok. Szédítő látvány elnézni a könyvespolcok között, és tudni, hogy a látvány nem optikai csalódás, az egyenesek a végtelenben valóban találkoznak!

Persze, vannak olyan részek a könyvtárban, ahová nem csak én, de még a takarító-szervizelő automata személyzet sem teszi be a lábát! Legalábbis erről tanúskodik az, hogy ha nagy ritkán mégis arra járok, a világítás mindig inaktív, és a por vastagon áll mindeneken...

Mondhatnánk, eléggé kísérteties. Ám csak abba gondoljanak bele, az egész bolygón én vagyok az egyedüli állandó lakos! És gondoljanak, amit akarnak, még egy multidimenziós, intergalaktikus könyvtárba sem járnak annyian, hogy soha ne érezzem magam egyedül...

Persze, ezzel nem az Univerzum átlag kultúrigényét óhajtom minősíteni, csak hát... ide senki nem ugrik be csak azért, mert éppen erre járt. Annak idején, amikor felmerült az igény egy effajta... intézmény iránt, az egyik legfontosabb opció az volt a hely kiválasztása során, hogy stratégiaileg a lehető legkisebb jelentősége legyen az adott bolygónak, mert történjék bármi, semlegesnek kell maradnia. Ez olyannyira jól sikerült, hogy még a legritkábban használt kereskedelmi útvonalak is messzire elkerülik ezt a szektort, így a „kísérteties” jelzőt nem csak a bolygóra, de tulajdonképpen az egész rendszerre a legnagyobb nyugalommal alkalmazhatjuk.

Most jut eszembe, még be sem mutatkoztam. Pedig ha azt akarom, hogy a következőkben általam elmesélendő történetnek hitelt adjanak, szükséges egyfajta... kvázi személyes kontaktus, ugyebár... Márpedig egy ismeretlennel meglehetősen nehéz bárminemű személyes kapcsolat kiépítése, ezért bemutatkozom. A nevem Frenk-Bob. Bár a hátam mögött elterjedt a „Two-Head”- ragadványnév, de a szemembe még senki nem hívott így. Hogy elkerüljem a további találgatások lavinájának megindulását, elmondom, valóban két fejem van. Ennek ellenére mégis az emberi fajhoz tartozom, csak egy olyan technikailag elmaradott bolygón születtem, ahol nem igazán tudtak mit kezdeni ezzel az egytestű, de kétfejű, életképes sziámi-ikerpárral, ugyanis – bár eddig is, és ezután is egyes szám első személyben írok – „mi” tulajdonképpen két külön személy vagyunk. Azt hiszem, valami ilyesmi lehetett az ősi lélekbetegség, a skizofrénia.

Mindenesetre úgy gondolom, ideje lenne belefogni a mesébe. Az egész akkor kezdődött, mikor arra ébredtem, hogy a *Tökéletesek* csapatszállító űrhajói kérnek engedélyt a leszállásra. Cseppet sem udvariasan...

◆ Ez aztán precedens nélküli eset! Egyrészt fegyveres alakulatok még soha nem léphettek be a Közkönyvtárba, minthogy semmiféle fegyver behozatala nem megengedett; másrészt a *Tökéleteseknek* nem lehet nemet mondani... nem tanácsos!

Végül is megadtam a leszállási engedélyt (nem mondtam volna? Az úrkikötők névleges parancsnoka is én vagyok), azzal a feltétellel, hogy amíg a könyvtárban tartózkodnak, semminemű fegyverzetet nem aktiválnak.

A Gorzanow Ház emberei voltak. Hajóik oldalára festett, a heraldika szabályait pontról-pontra követő címereiken kívül erről árulkodott egyenruhájuk színezete, mintája is: valamilyen élénksárga anyag, enyhén nonfiguratív sötétzöld mintázattal a vállakon. Igazán hatásos!

Az úrkikötő kijárata egyenesen a központi karterékezőbe vezet, ami megközelítőleg 350 kilométerre van a *legközelebbi* úrkikötőtől. Aki nem szokott hozzá, azt meglehetősen megkavarhatja a gondolat...

Nos, a *Tökéleteseket* természetesen *semmi* nem kavarhatja meg. Az ártana az imidzsüknek! Ehhez méltó határozottsággal léptek be az irodámba.

Hárman voltak. A többiek nyilván a hajókon maradtak, a tömegnyomort elkerülendő, feltehetőleg. Tipikus felállás: az egyikőjük előrébb, a két másik jobbról-balról. Ki gondolná, a középső kezdett beszélni!

– Üdvözljük Frenk-Bob! A Gorzanow Ház Első Rensah-ja vagyok. Ha nem hargszik, rögtön a tárgyra térek, mert feladatomban nem tűr halasztást. Bizonyos közvetlen és közvetett bizonyítékok alapján arra a következtetésre jutott Házunk Stratégiai Főtanácsosa, hogy egy veszélyes bűnöző a Közkönyvtárban rejtőzött el a törvény ökle elől. Arra kérem tehát, Frenk-Bob, hogy ittlétünk alatt, segítő a körözött személy mihamarabbi kézrekerítését, kapcsolja ki a fegyverzetet inaktiváló védelmi rendszert!

Jó adag információ, mintegy köszönéséért! Nem semmi! Felálltam az íróasztalom mögül. Csak óvatosan! Az embernek mindig jól meg kell gondolnia, mit mond egy *Tökéletesnek*...

– Üdvözlöm önöket a Közkönyvtárban, úgy is, mint a Gorzanow-ház képviselőit itt, a tudomány valaha volt legmonumentálisabb tárházában. Ám minden tiszteletem ellenére kénytelen vagyok megjegyezni, az egyszerűen lehetetlen, hogy valaki kijátszsa a védelmi rendszert és a tudtom nélkül leszáll a bolygón, sőt el is rejtőzködik itt. Ebből logikusan következik, hogy csakis tudtommal tartózkodhat itt bárki is. Tehát bármilyen bizonyítéka van, ön tulajdonképpen engem vádol azzal, hogy egy veszélyes bűnözőt rejtegetek! (Tudják, a kornak megvan az az előnye, hogy szinte bárkit rendre utasíthatok, és a halálbüntetés sem tűnik olyan rémisztő lehetőségnek...)

A Rensah meglehetősen higgadt maradt. Szinte bocsánatkérő hangon válaszolt.

– Tisztelt antikvárius úr, konkrétan fel sem merült az ön neve, mint esetleges felelős vagy bűnpártoló. Ám mi, önnel ellentétben nem lehetünk száz százalékosan meggyőzve ennek a helynek „elektronikus feddhetetlenségéről”, konkrétan nagyon is elképzelhetőnek tartjuk, hogy egy megfelelően képzett szakember gond nélkül feltörheti a védelmi mátrixot, így jelenlétét teljességgel elrejtheti a rendszer elől.

Néhány másodperces csönd következett. Ezt végig kellett gondolnom. Közben egy kisasztalhoz és néhány párnázott, enyhén archaizáló fotelhez kísérve szórakozottan helyet kínáltam a *Tökéleteseket*.

◆ – Lehet valami abban, amit mondott, Rensah. Ugyanis, ha valaki nem a hivatalos kiindulóponton lép be a könyvtárba, arról a központi számítógép nem tud... Konkrétan arra gondolok, hogy ha egy mű megtalálásához nem használja a katalógizáló

rendszer, hanem mondjuk úgy, vaktában nekivág, mivel a könyvtár területén nincsenek mozgásérzékelők... a rendszer számára láthatatlan marad... De könyörgök, ki volna olyan balfék, hogy...

– Igen. Pont erre gondoltunk. Ha valaki szándékosan el akar tűnni a figyelő szemek elől! – A *Tökéletes* meglehetősen önelégültnek tűnt. De, ahogy őseink a Földön mondták: „Nem eszik olyan forrón a kását!”

– Ám van még itt egy probléma. Pontosabban jó néhány... Lássuk! Tegyük fel, hogy a maga – már megbocsásson – állítólagos bűnözője kijátssza a bioszkennert és a közeli szenzorokat. Ám valahol landolt, tehát valamelyik úrkikötőbe meg kellett érkeznie! Ezt hogyan rejthette el, mintényt a rendszer elől? Aztán hol a hajója? Mert hogy, ha jól tudom, jelenleg Önök az egyetlen látogatói a Közkönyvtárnak... és a központi számítógép is így tudja. De ha mindezen problémákra talál is valamilyen megoldást, van itt még egy kérdés. Az ég szerelmére, hogyan jött el mellettem?!

– Már megbocsásson, de... valamikor Ön is alszik... Vagy nem?!!

– Ebben téved. Egyikőnk mindig ébren van.

– Ha szabad megjegyznem, ez igencsak előnyösen hangzik. Khmm, ha valaha is befuccsol ez a „könyvtárosdi”, azt hiszem, jó eséllyel pályázhat meg bármilyen éjjeliőri állást... Visszatérve, nyilván nem ebben a helyiségben éli le az egész életét! Már csak a piszoár hiányából is erre a következtetésre kell, hogy jussak.

Megint hallgattunk egy sort. Elsőként a Rensah mondandójának első fele döbbenett meg. Ezek szerint valóban fontos, hogy megtalálják ezt az úgynevezett bűnözőt.

Egyébként meg azt kell mondjam, igaza van. Hiszen most, hogy belegondoltam, vált világossá, én a lehető legkevesebbet tartózkodom a központi kartotékozóban; állandóan a könyvtárat bújom. A kedvenceim az ősi, Földi, még valódi papírra írt, titokzatos könyvek gyűjteménye; azt hiszem, az alkímiai ismereteim alapján, abban a bizonyos „sötét kőzépkorban” már régen máglyán végeztem volna... már, ha a kinézetemmel megérem a felnőtt kort. Ha pedig a központi számítógépnek mondanivalója akadt a számomra, négy lépéssel az „irodámba” érhettem. Akár a bolygó túlsó feléről is... Szédítő!

– Rendben van, Rensah, meggyőzött. Elismerem, elképzelhető, úgy értem, matematikailag, hogy egy bűnöző itt rejtőzködik. De miért tenné? Akkor ugyanúgy rab lenne, mint egy valódi börtönben!

– Mert ugyan ki keresné itt? Nemde bár...

– Valóban. Ki keresné itt? – néztem a Rensah szemébe – Önök végül is honnan szereztek tudomást az ittlétéről?

A *Tökéletesek* összenéztek, s szinte hallottam, amint gondolatban megbeszélnek, mennyit mondhatnak el nekem.

Semmit.

– Sajnálom, Frenk-Bob, az információ az Ön biztonsági szintjén nem elérhető. Tehát most, hogy mindent tisztáztunk, arra kérem, kapcsolja ki végre az inaktíválót, vagy nem állok jól magamért!

– Elhíheti, Rensah, szívesen megtenném, legjobb meggyőződésem ellenére is. Ám nem tehetem. Pontosabban egyszerűen képtelen vagyok rá. Az inaktíváló erőterét egyidős az épülettel, mint ahogy a térortizító katalógizáló is. Bár ez utóbbit kezelni tudom, de a működési elvéről sajnos fogalmam sincs, mint ahogy a világmindenségben jelenleg élő értelmes lények közül senkinek sincs immár. Elveszett technológia, mondhatni. A fegyverzet-inaktíválással ugyanaz a helyzet, ráadásul azonban még csak azt sem tudom, hol van ennek a központi vezérlője, nem beszélve az érzékelők hollétéről. Csak a tény marad, mely szerint minden, a csúzlinál bonyolultabb fegyver egyszerűen

működésképtelen a bolygón. Bocsánat...

A *Tökéletes* nem tűnt igazán boldognak. Sőt, kifejezetten dühösnek tűnt. Bizonyára nem szokott hozzá, hogy valaki ellentmondjon neki... Ahhoz meg pláne nem, hogy ilyen jóízűen derüljenek rajta. Merthogy, szégyen-nem szégyen, derültem.

– Rendben – közölte aztán fagyos hangon. Ezzel a hangsúllyal világóceánokat lehetne befagyasztani. Siettem segítőkésznek mutatkozni, bár talán cseppet elkésve.

– És mégis, hogyan próbálják megtalálni?

A *Tökéletesek* teljesen egyszerre felálltak.

– Módszeresen az egész átkozott bolygót átkutatjuk érte, ha kell!

– Úgy érti, gyalogosan? Rohadt nagy ám ez a könyvtár...

– Tisztában vagyok a bolygó méreteivel, gondnok! És nem, nem gyalogosan gondoltam. Módszeresen, tehát fajonként, betűnként, mintegy „végigpörgetve” az egész ódon kartotékot!

◆ Több szó nem igazán esett köztünk. A felindult *Tökéletes* és két hasonló minőségű kísérője visszacsörtetett a térkapun keresztül a kikötőbe, majd nagyjából 20 perccel később egy nagy csapat fegyvertelen *Tökéletes* élén tértek vissza. Egyikőjük, gondolom, a saját könyvtárprogram-kezelőjük, kezelésbe vette a kartotékrendszert, s ennek a „specialistának” az útmutatásai alapján valóban nekiláttak a Közkönyvtár átkutatásának. Mit mondjak, nem irigyeltem őket. A több száz faj, a felfoghatatlanul nagy tudásanyag... nem tartottam valószínűnek, hogy az idén végeznek.

Aztán volt itt még valami. Az én biztonsági szintem, mint könyvtáros, olyan hármashoz lehetett. A *Tökéletesek* feldúlt irányítója olyan erős nyolccassal rendelkezhetett. A *Tökéletesek* legfőbb irányítói, az úgynevezett Sahu-k tízes biztonsági szinttel irányították a Galaxist. Elvileg övék volt a legmagasabb szint. Legalábbis *mindenki* így tudta. Ehhez mérten a könyvtár is biztonsági szintekre volt osztva. Egy, teszem azt ötös szintű látogató nem tehetette be a lábát egy hatos biztonsági szintű könyveket tartalmazó kartotékba. Viszont a könyvtári kartotékban a legmagasabb biztonsági szint a 12-es! Ami azt jelenti, hogy a Közkönyvtár bizonyos folyosóira még a *Tökéletesek* vezetői sem léphetnek. Mivel viszont a könyvtárosnak mindenhová szabad bejárása kell, hogy legyen, a központi kartotékrendszer memóriája szerint az én szintem 13-as! (Csak úgy megjegyzésként: egyetlen terem van a bolygón, ami 13-as biztonsági besorolású, ez a saját személyes lakrészem. Jó tudni, hogy a Galaxis uralkodója sem zavarhat a klotyón...)

Ha mindehhez hozzáveszem, hogy a központi kartotékozó a Galaktikus Mátrixon keresztül hozzáfér *minden* értelmes élőlény adatához és biztonsági szintjéhez, akkor gondolom, semmi meglepőt nem találnak abban, hogy a kartotékozó érzékelt a specialistát s a biztonsági szintjét, és az első másodpercben eltüntette a szeme elől azokat a folyosószakaszokat, melyek biztonsági szintje a specialista szintjénél magasabb volt.

Ám a kartotékozó illetően működése nem volt köztudott, éppen azért, hogy ezzel is csökkentse egy nem kompetens kívülálló számára a hely értékét. Mindent a biztonságért!

Talán szólnom kellett volna. De a mód, ahogy egyszerűen egy idegent ültettek az én székembe, minden segítő szándékot kiirtott belőlem. Ha a „specialista” valóban értett volna a dolgához, akkor egyrészt azzal kezdte volna, hogy nem ül a helyemre, másrészt rögtön észlelnie kellett volna, hogy csökkent az elérhető folyosók száma.

És ekkor vált világossá számomra, hogy ha tényleg van itt valaki illegálisan, azt *ezek* soha nem találják meg. Hisz ha tényleg fel tudja törni a rendszert, amit mondjuk erősen kétlek, akkor tudja, hogy vannak olyan helyek, ahová senki nem juthat el.

Aztán egy újabb kényelmetlen gondolatom támadt. Mi van akkor, ha az állítólagos beható biztonsági szintje magasabb, mint 13? Eltekintve attól, hogy ez lehetetlen, ez esetben tudnék a jelenlétéről?! Feszülten nyeltem egyet.

– Hadd kössem le még néhány másodpercre, Rensah!

Nem mondhatnám, hogy a kitörő lelkesedés ült ki Mr. Tökéletes arcára, hogy meg mertem szólítani a korábbi beszélgetésünk után, de azért nagy kegyesen felém fordult.

– Nos?

A „specialista” ekkor indította útjára az utolsó „alakulatot”, így most volt néhány másodpercünk az első visszatérésekig. Várakozóan nézett rám.

– Tisztában vagyok vele, hogy az én biztonsági szintem nem tesz túl sok információt hozzáférhetővé a számomra, de hadd kérdezzek valamit. Az önök információi alapján, legalább csak úgy megközelítőleg, mennyi ideje tartózkodik a Közkönyvtárban ez a bizonyos bűnöző?

Alig palástolt káröröm, talán így tudnám leginkább visszaadni az érzetet, amely kikönyökölt a *Tökéletes* szemébe. Hátborzongató!

– A legoptimálisabb becslések szerint is minimum két hónapja, hogy itt rejtőzködik.

– Két hónapja... hmm. És miért csak most jöttek elkapni a grabancát? Ne is mondja, az én biztonsági szintemen az információ nem elérhető. Igaz?

Otthagytam. A meglehetősen hibátlan úr nyilván csodálkozott volna, ha tudja, hogy szándékával ellenkezőleg, megnyugodtam. Ha ez a rejtélyes Valaki már két hónapja itt van, és ártó szándékkal érkezett, már rég megmutatta volna magát. De mivel ezt nem tette, valószínűleg rám nem veszélyes.

Sorra jöttek vissza az eredménytelen kutatásokkal a *Tökéletesek*. Az első néhány „futamot” még figyelemmel kísértem, hátha „vak tyúk is talál szemet” alapon sikerrel jár valamelyikük, ám semmi ilyesmi nem történt.

◆ Idővel visszaálltam a megszokott kerékvágásba, azzal az egy különbséggel, hogy egy időre mellőztem az ősi könyvek közé tett látogatásaimat, már csak azért is, mert azok 11-es biztonsági szintűek voltak... Érdekes, nem?

Aztán, úgy három hónappal a megérkezésük után, végre történt valami. Nevezetesen az, hogy az egyik csoport nem jött vissza! Meglehetősen nagy lett a fejtelenség. Az úgynevezett *Tökéletesek* tökéletesen elveszítették a dolgok felett az irányítást, mindenki egyszerre akart tudni mindent. Egyedül Rensah őrizte meg a hidegvérét. Aztán az egész banda úgy hallgatott el, mintha valaki túlüvöltötte volna a hangzavart, úgymond „lekussolta” volna őket. Gyanítottam, hogy valóban valami ilyesmi történt.

– Nos... – hallatszott a Rensah hangja. – Most, hogy ilyen jól összeszedtük magunkat, megtudhatnám, hogy végül is mi történt?

– A 275-ös egység nem felel, uram. Nem jöttek vissza a megbeszélte időre, és rádiókapcsolat sincs velük.

– És ők hová mentek?...

– A Reposh faj irodalma „R”-betű. Ha szabad megjegyeznem, ez meglehetősen csekély irodalommal rendelkező faj lehet... merthogy a legtöbb eddigi átvizsgált fajnál az ilyen betűjelek tovább vannak bontva... érti, ra-re, re-rh...

– Értem. Elhiheti. De ez most abszolút mellékes. Intézkedjen, odamegyünk.

Csak pusztán kíváncsiságból rálestem az „adatszonglőr” válla felett a monitorra, véletlenül nem az-e az a szakasz, ahol mindig javításra szorul a világítás. Megérzésem helyes volt. Ez az.

Annak idején, a szülőbolygómon mindig azt mondták szüleim, hogy elég kíván-

csiség szorult belém két embernek is. Bár most, hogy belegondolok, van ebben valami kellemetlen felhang... Mindenesetre nem bírtam magammal, és én is a *Tökéletesekkel* tartottam.

Megbántam.

Rögtön megtaláltuk az öttagú csapatot, meg még valakit. Első látásra egyértelmű volt, hogy halottak. Tagjaik irreális pózokba voltak csavarodva, vér alvadozott lassan a valódi bőrkötésű könyveken.

– Mi történhetett itt? – kérdezte valamelyik *Tökéletes*.

– Hát nem egyértelmű? – válaszolta a Rensah. – A fickó kicsinálta a 275-ös egyseget, aztán miután belátta, mit is tett, végzett magával. Az ügy lezárva. Pakoljunk össze és menjünk haza.

Én ezalatt jól megnéztem magamnak a fickót, akit kerestek. Még soha nem láttam, ebben biztos voltam. Meg abban is, hogy ami az arcára van írva, az sokkal inkább tűnik halálfélelemnek, mint bűnbánatnak.

Aztán még valamit észrevettem. Valamit, néhány méterrel odébb, aminek hatására rögtön odarendeltem a takarítószemélyzetet. Csak reménykedhettem, hogy a *Tökéletesek* nem veszik észre.

Ám azoknak kisebb bajuk is nagyobb volt annál. Ugyanis nem mindenki osztotta maradéktalanul a Rensah azon véleményét, miszerint öngyilkosság történt. A Rensah egy ideig túrt, aztán megelégedte a hangzavart.

– Azt mondjátok, idegenkezűség? Hát mutassatok csak egy kéznyomot! Itt minden csupa vér! Ha valaki más intézte el őket, akkor annak hol a nyoma?! Amit én itt látok, az alapján vagy ő volt a tettes, vagy az elkövető egyszerűen köddé vált!

◆ Elmentek. Meglepő gyorsasággal, 15 perc alatt. Nem mondhatnám, hogy nem könnyebbültem meg.

Mikor már biztos lehettem benne, hogy az utolsó *Tökéletes* űrhajó is más, nyugodtabb szektorba ugrott, magamhoz rendeltem a kis takarítórobotot. Rövid unszólásomra előadta, amit talált.

Megnéztem. Alaposan. Megforgattam az ujjaim közt. Körülbelül ilyennek képzeltem. Csak képzeltem...

Aztán ledobtam a kisasztalra, majd töltöttem magamnak egy pohár brandyt. Hátradóltam a fát utánzó fotelben és így merengtem tovább.

Egy 14-es biztonsági besorolású kártya. Név nélkül.

JIMMY CARTWRIGHT

„NEKED KÖNNYŰ LEHET”

Sokan gondolják úgy, hogy könnyű dolgom van. Persze, a többi hozzám hasonlóról is ezt gondolják. Tökéletesek vagyunk. A Rend hét Házának tagjai, akik majd' 2000 éve igazgatják az Ismert Galaxist. Tökéletesek, mivel természetes úton, génhiba nélkül születtek az elsők, az Első Hét, akiktől mi is származunk. A köznép legalábbis úgy gondolja. Mi azonban tudjuk, nincs tökéletes ember, mert a tökéletességet nem csak a gének határozzák meg. Az érzéseinknek, gondolatainknak időnként mi sem tudunk korlátot állítani. Felettük állunk persze, hisz többet érzékelünk a világból, mint ők, s úgy is, mint egyfajta politikai hatalom. Vannak azonban felettünk is: a Tanács, mely a

megbékélt fajok képviselőiből áll. Valamint meg nem erősített töredékinformációk szerint még a Tanács felett is áll egy szervezet vagy ahhoz hasonló csoportosulás. Ezen kérdésekre azonban az én biztonsági szintemen hivatalosan soha nem kaphatok választ. Én, a Gorzanow Ház Első Rensah-ja, a magam 10-es besorolásával, amikor elvileg ennél magasabb besorolás nem létezik. Persze lehet, hogy a Tanács magasabb besorolású, hisz összgalaktikus szinten ők hozzák a döntéseket, de sohasem láttam még az enyémnél magasabb szintet akárcsak sejtető biztonsági kódot vagy egyebet.

Most meg egy olyan bűnözőt kell előkerítenem, akitől még azok is tartanak, akik – most már szinte bizonyos – a Tanács felett állnak. Ráadásul egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy valóban bűnöző, hiszen azelőtt még sosem hallottam róla, pedig én vagyok a rendfenntartók Első Rensah-ja, szóval nekem még a legapróbb ismert csínytevésről is tudnom kell. Persze, ha nem derül ki... Azt viszont nem tudom elképzelni, hogy egy majd' 30 éve „pályán lévő” bűnözőről ne tudnék, ha pedig ez mégis így van, akkor nagyon szét kell nézni a Házunk táján.

Mindenesetre kötelességem mindent megtenni az előkerítése érdekében, s így felkutatam az elérhető összes információt. Segédeimmel, a két idősebb Roob-bal alaposan körbejártuk, s felderítettük a körülményeket s a problémát okozó embert. Először teljességgel általános információkat leltünk, a saját rendszerünkben is, melyek dátuma megegyezett a kapott információkkal. Arra viszont nem emlékszem, hogy nekem szóltak volna erről. A szolgálatunkban álló Kibernauták tisztának ítélték meg a rendszerünket, s mivel nálunk csak a legjobbak dolgozhatnak, megítélésüket készpénznek lehet venni. További kutatások után kiderítettük, hogy a keresett személy egy általunk megbízott, de a Renden kívüli tanácsadóként tünteti fel magát. Nos, ez teljességgel lehetetlen volt, mert akkor a Delhoy Ház Roob-jainak is tudniuk kellett volna róla, nem is beszélve a fölöttük állókról. A Kwerees Ház észlelt ugyan valami furcsát a Folyam-ban, de nem ítélték jelentősnek.

A további szálak érdekes helyekre vezettek. A galaxis eldugott sarkaiba, zsúfolt nagyvárosok igen előkelő szállodáiba és szórakozóhelyeire. Szinte mindenütt meglepetésként érte a Bolygókormányzókat, szállodaigazgatókat a hír, mely szerint volt vendégük bűnöző, de a kép alapján, amit róla kaptunk, mindig felismerték és beazonosították, s mind ugyanazon a néven.

Éloib Tzaud. Így hívták, akit kerestünk. Megjelenése mindig elegáns volt, az aktuális divathoz minden helyen maximálisan igazodva öltözködött, ismerte és alkalmazta az összes szükséges helyi illemszokást és protokollt. Sohasem járt saját úrhajóval, bár látszólag minden további nélkül megtehetné volna. Mindig utasszállító hajóval érkezett és távozott, és sohasem titkolta, merre jár. Ez már felettébb gyanús volt. Ha bűnöző lett volna, nem valószínű, hogy így cselekszik. Ámbár ez egy igen jó álca, s egyelőre nem tudtuk, tulajdonképpen mit is követett el. Egyre több helyről erősítették meg ottjártát, valamint otlletének célját. Ezekről hiteles és helytálló bizonyítékokat is kaptunk. Nem volt olyan időintervallum, amelyről ne tudtuk volna, hogy akkor éppen mit csinált.

Aztán eljutottunk 2764 harmadik hónapjának 3. napjához, amikor elhagyta a ZX9-GT35-ös szektort a Dugh Exil X nevű luxus személyszállító hajóval. Délután 14.36-kor kiment a mellékhelyiségbe, és azóta senki sem látta. Segítője nem volt a hajón, a beszélgetések alapján ezt bizton állíthatom. A Folyam segítségét nem vehette igénybe, hisz képtelen volt azt használni. Ezt a Kwerees Ház Sahu-ja is megerősítette, hiszen ő mindenkiről tud, aki képes használni a Folyamot, legyen az Ember vagy más fajba tartozó egyed. Védőfelszerelés nélkül pedig a mélyűrben senki sem élhet sokáig... hacsak nem egy vírus, amiről esetünkben szó sincs.

Pár nappal ezután furcsa híreket kaptunk. Ismeretlen, jelzés nélküli űrhajó landolt egy félreeső, lakatlan bolygón. A hely egy automatizált bányatelep, s minden apró felszíni és űrbéli történésről folyamatos jelentést kapunk. Még jó, hogy a Gorfer Ház Roob-jaival jó a kapcsolatom, így azonnal értesítettek a furcsa eseményről. A biológiai szkennerek megerősítették, amiben szinte biztos voltam: Tzaud volt az. Mire indulásra készek voltunk, újabb jelentést kaptunk, melyben az állt, hogy a bolygó légtérét elhagyta egy meteorit. Ez egyrészt azért volt enyhén szörnyű is érdekes, mivel csak úgy nem szokta egy meteorit elhagyni egy bolygó légtérét, főleg akkor, ha nincs információ annak érkezéséről. Így biztos voltam benne, hogy egy álcázott űrhajóról van szó, s mivel tudtuk annak irányát és sebességét, a nyomába eredtünk.

Szerencsénk volt, nem változtatott irányt, így sikerült befognunk. Ennek ellenére hosszú és fáradtságos üldözés vette kezdetét. Hol meglépett, hol pedig – az az érzésem – közelebb engedett magához bennünket. Hetekig játszotta ezt a macska-egér játékot, majd egyszerűen eltűnt a szemünk elől. Az érzékelőink is tehetetlenek voltak. Másra nem tudtam gondolni, csak valami misztikus dologra – amit igazán nem is tudtam megfogalmazni –, hiszen a miénknél jobb felszerelése senkinek sincs az egész galaxisban. Dühös voltam és csalódott. Az a rengeteg idő, amit rászántunk, mind hiába. Aztán, mikor kissé magamhoz tértem, megvizsgáltam, hogy tulajdonképpen merre is haladtunk, honnan hová jutottunk. Gondolatban, majd később a navigációs rendszer segítségével, vonalakkal összekötve a bejárat út vonalát megdöbentő dolgot kaptunk. Egy feliratot, melyen ez állt: TALMI. Először nem tudtam, mitévők legyünk. Ez az alak tréfát űz a galaxis rendfenntartóival, így magával az egész galaxissal is. Én pedig nem voltam tréfás kedvemben, és fogalmam sem volt, mit jelent ez a kifejezés. Segítséget kértem hát a Rend többi Házától, s néhány nap múlva meg is jött a válasz. A szó egy réges-rég elfeledett nyelven mindössze annyit jelent, hogy hamis, nem igaz, valótlan. Ez tehát valószínűleg egy célzás arra vonatkozólag, hogy ez az egész csupán valami színjáték, s így tesztelték Házunk, Házaink, s tulajdonképpen a Rend szervezetét.

Szóval sokan gondolják azt, hogy könnyű dolgom van. Én meg úgy gondolom, hogy nekik, akik egyszerű hétköznapijaikat élik, a családjukkal, szeretteikkel, barátaiikkal, sokkal jobb, sokkal könnyebb dolguk van.

Természetesen szedtük a sátorfánkat és hazatértünk. Elgondolkodtam az eseten, s tettem ezt azért, mert megbízatásom még nem ért véget, hisz azt egyrészt nem teljesítettem, másrészt nem vonták vissza. Próbáltam a „bűnöző” nevéből rájönni valamire. Több ezer algoritmust futtattam végig rajta, eredménytelenül. Próbálkoztam a TALMI szóval is, valamint annak jelentéseivel, szintén eredménytelenül. Megbízta néhány Kibernautát is, hogy bármilyen csekély információ legyen is, de próbáljanak valamit előkeríteni. Néhány hét kellett, mire szembeötlött, hogy relatíve nagyon kis távolságra voltunk a Közkönyvtártól. Attól a Közkönyvtártól, amelyet még jóval a Rend létrejötte előtt alapítottak, s melyben az információ azóta csak nőtt és nőtt. És valóban, sejtésem beigazolódni látszott, miszerint valahogyan áthatoltak a bolygó méretű könyvtár védelmi rendszerén, úgy, hogy a többszörös védelmet könnyedén kijátszoták. A külső szenzorok, a közbülső szkennerok, a belső érzékelők, az energiapajzs – melynek technológiájáról csak homályba vesző adataink vannak – semmit sem érzekeltek a behatolásból. Egyedül a könyvtár épületén lévő felszíni biokamerák rögzítettek valami furcsát, de azt valami okból kifolyólag figyelmen kívül hagyták.

Egy óra múlva úton voltunk embereim legjavával, hogy a keresett személyt – bármennyi időbe kerüljön is – felkutassuk abban a hatalmas épületben. Legalább fél évet számítottam a keresés időtartamára, plusz-mínusz pár hetet.

Érkezésünk nem hatotta meg túlzottan a könyvtárost. Gondolom ezt abból, ahogyan viselkedett. Kicsit flegmán, tán fölényesen is időnként, alapvetően nem hátráltatva a munkánkat, de nem is segítve azt túlzottan. Az már inkább meglepte mindkét fejét – valami komoly génhibával születhetett, s szét sem választották, aminek nyilván voltak előnyei is –, hogy az Ő könyvtárába a tudta nélkül jutott be valaki. Mondhatnám, megremítette a lehetőség. Ottlétünk alatt titokban megfigyelés alatt tartottam, de semmi olyat nem tapasztaltam, amivel veszélyt jelenthetne ránk vagy bárki másra. Csapataim közben szorgosan járták a könyvtár folyosóit, s ebben igen nagy segítségemre volt a Gorfer Ház egyik Kibernautája, hiszen ő képes volt kezelni azt a tértorzító technológiát, melynek segítségével „csak 3 lépésre” van a könyvtárban bármelyik kötet. Persze, mi most nem kulturálódni jöttünk, hanem megkeresni azt a már különösen veszélyes besorolású személyt, aki itt rejtőzködött. Még jó, hogy a könyvtárosnak csak 3. szintű biztonsági kódja van, bár mindig valahogy furcsállottam a magabiztosságát.

Valamivel több, mint három hónap telt el azóta, hogy útra keltünk a Közkönyvtárba, s végre sikerrel jártunk. Igaz, egyik ötfős csapatunk odaveszett, ami komoly veszteség, de a bűnöző is életét vesztette. A többiek nem értettek egyet magyarázatommal az esetet illetően, de másra gondolni sem mertem. Váltig hangoztattam, hogy a bűnöző végzett az ötfős csapattal, majd tettének súlyát mérlegelve magával is. Magam sem hittem ezt el, hiszen láthatólag nem önkezűleg tekerte ki végtagjait, vágta fel ruháját és bőrét több helyen, még ha a Kabaib-okat így is intézte volna el. Miután felvételeket készítettünk és dokumentáltuk az esetet, távoztunk a könyvtárból. Halottainkat természetesen elszállítottuk, a bűnöző tetemével együtt. A többi mocskot a takarítórobotokra bíztuk.

Most pedig bajt érzek a fejem fölött. A Tanács elfogadta a bizonyítékokat, a dokumentációt, s az ügyet lezárta. Engem viszont nem hagyott nyugodni az eset. Tovább vizsgáltam az anyagokat, s rá kellett jöjjek pár dologra. Elsőként az derült ki, hogy az üldözött személy egyetlen adata sem valós. Mintha ez az illető soha nem került volna bele abba a galaktikus méretű katalógizáló rendszerbe, melyben minden értelmes élőlény szerepel. Ez pedig nem csak elméletileg lehetetlen. Másodjára az derült ki, hogy a felvételeket nem tanulmányoztuk át rendszeresen, és erre eddig még nem volt precedens. A kibernetikus felvételeket különböző, opto-elektronikai eljárásokkal tisztítottam ki a lehető legjobb minőségűre, és így feltűnt egy kis lapocska. Nem tulajdonítottam neki túl nagy jelentőséget, még azután sem, hogy elolvashatóvá vált rajta a 14-es szám. Ám további vizsgálatok után kiderült, hogy a lapocska valószínűleg olyan információk hordozására képes, melyek teljes mértékben képesek felülírni az azonosító eljárást végző elektronika információs adatbázisát. És a kártyán nem szerepelt név... Egy átkozott információs Joly Joker, aminek létezéséről eddig fogalmam sem volt! Ha szerencsénk van, akkor a könyvtáros sem vette észre, s a takarítók bedarálták, a többi szeméttel. Mindenesetre még vissza kell térnem a könyvtárba. Valamikor...

Szóval azt mondhatom, hogy nincs könnyű dolgom. Ha ezt mások nem veszik észre, akkor sem lesz nyugtom, hiszen biztos lehetek benne, hogy egy olyan szervezet is munkálkodik a háttérben, amiről én mit sem tudok. S ha ez a bűnöző kártyája volt, miért velünk kerestették, hisz tudhatták, hogy megtaláljuk nála. Ha pedig nem az övé volt, akkor volt még ott valaki. Netán a könyvtáros ejtette el valamikor? Esetleg ő tette? Ahhoz túl öreg. Az látszott rajta, hogy túl van tán a 100-on is. Ha pedig mások is észreveszik, amit én, arra már gondolni sem merek. Az egyenlő a halállal.

No, végtére is, nem vagyok könnyű helyzetben.